

Arrest

nr. 140 109 van 3 maart 2015
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Guineese nationaliteit te zijn, op 26 november 2014 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van 16 oktober 2014 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 20 januari 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 11 februari 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. MILOJKOWIC.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. VAN DER MAELEN, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. DUBOIS, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoekster dient op 23 april 2014, onder een bijlage 19ter, een tweede aanvraag in voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, in de hoedanigheid van bloedverwante in de opgaande lijn. Het bestuur weigert op 21 oktober 2013, onder een bijlage 20, het verblijf van meer dan drie maanden met het grondgebied te verlaten:

***“BESLISSING TOT WEIGERING VAN VERBLIJF VAN MEER DAN DRIE MAANDEN MET BEVEL OM
HET GRONDGEBIED TE VERLATEN***

In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 23.04.2014 werd ingediend door: Naam: (...) om de volgende reden geweigerd:

Betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie.

Artikel 40ter van de wet van 15.12.1980 stelt dat bij een aanvraag gezinshereniging de Belgische onderdaan moet aantonen 'dat hij over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen beschikt. Aan de voorwaarden wordt geacht voldaan te zijn indien de bestaansmiddelen ten minste gelijk zijn aan honderd twintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, §1, 3° van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie. Bij het beoordelen van deze bestaansmiddelen: 2° worden de middelen verkregen uit de aanvullende bijstandsstelsels, met name het leefloon en de aanvullende gezinsbijslagen, alsook de financiële maatschappelijke dienstverlening en de gezinsbijslagen niet in aanmerking genomen.'

Als bewijs van haar bestaansmiddelen legt de referentiepersoon volgende documenten voor:

- pensioenfiche 281.11 (2013); attest van de Rijksdienst door Pensioenen dd. 19.11.2013; bijbehorende rekening- uittreksels; uit het geheel van deze documenten blijkt dat de referentiepersoon maandelijks een 'inkomensgarantie voor ouderen' of IGO ontving. Echter, gezien dit IGO-bedrag wordt beschouwd als een aanvullend bijstands- stelsel, worden deze bedragen niet in aanmerking genomen bij de beoordeling van de bestaansmiddelen.

Betrokkene voldoet dan ook niet aan de vereiste voorwaarden van artikel 40ter van de wet van 15.12.1980 om het verblijfsrecht in België te verkrijgen op basis van gezinshereniging.

Het recht op verblijf wordt geweigerd aan betrokkene. Het Al van betrokkene dient te worden ingetrokken.

Gelet op het feit dat het verblijf van meer dan drie maanden aan betrokkene werd geweigerd en dat uit het onderzoek van het administratief dossier blijkt dat zij geen aanspraak kan maken op enige verblijfsrecht op basis van een andere rechtsgrond, levert de gemachtigde van de Staatssecretaris een bevel om het grondgebied te verlaten af krachtens art. 52, § 4, vijfde lid van het KB van 8 oktober 1981."

2. Onderzoek van het beroep

2.1.1. Verzoekster voert een eerste middel aan:

"schending van het recht van verdediging door een gebrek, onduidelijkheid en dubbelzinnigheid in de motivering van de beslissing. Schending van artikel 62 van de Vreemdelingenwet. Schending van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen. Doordat de bestreden beslissing niet op afdoende en niet op correcte wijze is gemotiveerd. Terwijl de formele en materiële motiveringsplicht vervat in artikel 62 van de Vreemdelingenwet en in de wet van 29 juli 1991 op de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, een uitdrukkelijke en vooral afdoende motivering van een dergelijke beslissing vereisen. Zodat de kwestieuze beslissing derhalve niet ten genoegen van rechte heeft aangetoond dat er voldoende redenen voorhanden zijn om de aanvraag gezinshereniging van verzoekende partij te weigeren.

Toelichting:

*De Dienst Vreemdelingenzaken weerhoudt volgend element om de aanvraag tot gezinshereniging van verzoekende partij af te wijzen: De Dienst Vreemdelingenzaken is bij haar motivering substantieel in gebreke gebleven: haar beslissing is ondermaats en foutief gemotiveerd.
inkomensgarantie voor ouderen*

"De materiële motiveringsplicht gebiedt dat iedere bestuurshandeling gedragen wordt door motieven die in rechte en in feite aanvaardbaar zijn en blijken hetzij uit de beslissing zelf, hetzij uit het administratief dossier. De motieven moeten bijgevolg minstens kenbaar, feitelijk juist en draagkrachtig (d.w.z. de beslissing rechtens kunnen dragen en verantwoorden) zijn. Algemeen wordt aangenomen dat de materiële motiveringsverplichting een procedureel en een inhoudelijk voorwerp heeft. De inhoudelijke motiveringsplicht gebiedt dat de motieven waarop een bestuurshandeling rust, deugdelijk zijn: de

beslissing moet gedragen worden door motieven die in rechte en in feite aanvaardbaar zijn. Verzoekende partij meent dan ook dat de thans bestreden beslissing in strijd is met de materiële motiveringsplicht en met artikel 10 §5 van de Vreemdelingenwet. De inkomstgarantie voor ouderen betreft immers een volledige uitkering. Dus de inkomstgarantie neemt geen einde zoals bijvoorbeeld een werkloosheidsuitkering, een leefloon of een tewerkstelling op basis van art 60 OCMW Wetgeving. Een inkomstgarantie betreft een zekere voortdurende uitkering waarbij er bijgevolg wel degelijk voldoende garantie is dat de bestaansmiddelen regelmatig zullen blijven. Uit de zeer algemene bewoordingen die worden gehanteerd in de bestreden beslissing, bij gebreke aan een specifieke redengeving of aanduiding van een precieze wettelijke bepaling waaraan de verzoekende partij niet zou voldoen hebben en uit het feit dat nergens in de bestreden beslissing geoordeeld wordt dat de bestaansmiddelen concreet niet zouden voldoen aan het vereiste minimum van 120% van het bedrag bedoeld in artikel 14,§1,3° van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie, blijkt dat de hierboven weergegeven passage geen antwoord is op de concreet voorliggende aanvraag en dat zij slechts het algemeen wettelijk kader schetst waarbinnen de verwerende partij is opgetreden. Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat de verzoekende partij in het kader van de aanvraag gezinshereniging de pensioenfiche 281.11, het attest van de Rijksdienst voor Pensioenen en de bijbehorende rekeninguittreksels, overmaakte aan de diensten van de verwerende partij.

– behoefteanalyse bij inkomsten lager dan 120 % van het leefloon.

Verwerende partij besliste ten onrechte dat de aanvraag gezinshereniging van verzoekende partij moest worden afgewezen daar de Belgische referentiepersoon van verzoekende partij ‘niet over voldoende inkomsten beschikt, zoals gesteld in artikel 40ter, alinea 2 van de wet van 15.12.1980’. Verwerende partij beperkte zich tot louter te stellen dat “gezien dit Inkomensgarantie voor Ouderen – bedrag wordt beschouwd als een aanvullend bijstandsstelsel, worden deze bedragen niet in aanmerking genomen bij de beoordeling van de bestaansmiddelen.” Een louter verwijzing door de verwerende partij naar het al dan niet hebben van voldoende inkomsten, volstaat evenwel niet voor de beoordeling van de concrete situatie van verzoekende partij. Verwezen kan immers naar het Chakroun-arrest van het Hof van Justitie van de EU (C-578/08, 4 maart 2010, Jurispr. 2010 bladzijde I-01839) alwaar door de Nederlandse overheid eveneens een aanvraag voor gezinshereniging werd afgewezen omdat de financiële middelen lager waren dan het bedrag dat vereist was volgens de Nederlandse wet. Het Hof van Justitie oordeelde dienaangaande terecht: (...). Het is duidelijk dat verwerende partij zich louter beperkt heeft op de inkomensvoorwaarden van artikel 40ter, alinea 2 van de wet van 15.12.1980, zonder evenwel de concrete situatie van verzoekende partij te beoordelen (schending van artikel 42, tweede alinea van de Wet van 15.12.1980, van artikel 17 van de richtlijn 2003/86/EG van de Raad van 22 september 2003 inzake het recht op gezinshereniging en van de materiële motiveringsplicht). De inkomensnorm die bepaald is door de wet, geldt evenwel enkel als een referentiebedrag en niet als minimuminkomen waaronder geen gezinshereniging wordt toegestaan zonder enige concrete beoordeling van de situatie van de aanvrager. In het geval van verzoekende partij had verwerende partij moeten beoordelen of de heer DA, in aanmerking genomen zijn inkomsten en de behoeften, verzoekende partij kan onderhouden met een inkomen dat lager ligt dan het referentiebedrag. Nu de verwerende partij alleen heeft getoetst of de referentiepersoon van verzoekende partij met zijn inkomen aan de norm van de wet voldoet zonder de individuele omstandigheden nader te beoordelen, is de bestreden beslissing onvoldoende zorgvuldig en onvoldoende gemotiveerd. Verwerende partij had de concrete situatie moeten beoordelen en moeten nagaan of de Belgische referentiepersoon in concreto over toereikende en regelmatige bestaansmiddelen beschikte. Het is duidelijk dat men zich niet louter op het inkomensbedrag mag focussen om de aanvraag tot gezinshereniging af te wijzen. Dit wordt algemeen aanvaard in de rechtspraak van zowel de Raad van State als het Grondwettelijk Hof en de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Verzoekende partij verwijst dienaangaande naar volgende uitspraken:

- R.v.S. 19 december 2013, nr. 225.915 (...)
- Grondwettelijk Hof 26 september 2013, nr. 121/2013 (...)
- R.V.V. 29 maart 2012, nr. 78.310 (...)
- R.V.V. 21 februari 2014, nr. 119.324 (...)

De Dienst Vreemdelingenzaken blijft dan ook zwaar in gebreke in onderhavig dossier. Men dient de elementen in hun geheel te bekijken, waaruit overduidelijk blijkt dat het gezin van verzoekende partij beschikt over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen. Klaarblijkelijk acht men het zelfs niet nodig dit na te gaan. De beslissing werd dan ook niet op afdoende wijze gemotiveerd.”

2.2.1. Verzoekster voert een tweede middel aan:

“schending van het redelijkheids- en zorgvuldigheidsbeginsel. Doordat het redelijkheidsbeginsel veronderstelt dat de genomen beslissing dient voort te spruiten uit een zorgvuldig onderzoek en een beslissing moet zijn die door ieder ander redelijk denkend mens of orgaan zou kunnen worden genomen en die men als een redelijk verantwoorde beslissing zou kunnen zien en aanvaarden. Terwijl de Dienst Vreemdelingenzaken zich nooit geïnformeerd heeft naar de situatie van verzoekende partij en tóch beslist heeft een weigeringsbeslissing aan verzoekende partij te betekenen. Zodat de bestreden beslissing geenszins op redelijke wijze werd genomen, nu de Dienst Vreemdelingenzaken de aanvraag heeft afgewezen op basis van enkele elementen die zij hoegenaamd niet motiveert.

Toelichting:

Het redelijkheids- en voorzorgsbeginsel verplicht de overheid bij het nemen van beslissingen de nodige terughoudendheid aan de dag te leggen. Indien de Dienst Vreemdelingenzaken het dossier enigszins zorgvuldig had onderzocht, dan zou nooit tot een weigering van de aanvraag gezinshereniging van verzoekende partij zijn besloten. Verzoekende partij voldoet aldus aan de noodzakelijke voorwaarden om een gezinshereniging aan te gaan. Tóch meent de Dienst Vreemdelingenzaken hem dit verder verblijf in België te moeten weigeren. De Dienst Vreemdelingenzaken beslist onvoldoende gefundeerd tot de weigering van de aanvraag gezinshereniging zonder rekening te houden met de hierboven aangehaalde argumenten, hetgeen niet redelijk is.

Dat er aldus sprake is van onbehoorlijk bestuur in hoofde van de Dienst Vreemdelingenzaken. De aangehaalde middelen zijn derhalve ernstig genoeg om een vernietiging van de bestreden beslissing te rechtvaardigen.”

2.1/2.2. In het eerste middel voert verzoekster een schending aan van de rechten van verdediging. In het tweede middel voert verzoekster een schending aan van het redelijkheids- en zorgvuldigheidsbeginsel.

Gelet op de samenhang zullen het eerste en tweede middel samen besproken worden.

Verzoekster verwijt de verwerende partij dat onterecht geen rekening werd gehouden met de inkomensgarantie voor ouderen, nu die bestaansmiddelen regelmatig zullen blijven. Er zou bovendien geen behoefteanalyse zijn uitgevoerd. Het dossier zou niet met de nodige zorgvuldigheid zijn onderzocht. Verzoekster zou immers voldoen aan de voorwaarden voor de gezinshereniging.

Verzoekster beperkt zich in het middel tot het opnieuw benoemen van de stukken die reeds werden beoordeeld door de verwerende partij en stelt dat wel rekening diende te worden gehouden met de inkomensgarantie voor ouderen. Zij gaat hiermee kennelijk voorbij aan de marginale toetsingsbevoegdheid van de Raad, die in het kader van de wettigheidstoetsing niet bevoegd is om het oordeel van het bestuur over te doen, en enkel bevoegd is na te gaan of die overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

Zij betwist hierbij niet dat de bestreden beslissing werd genomen op grond van de daarin opgesomde voorgelegde stukken. Verzoekster gaat er evenwel verkeerdelijk van uit dat er wel rekening diende te worden gehouden met de inkomensgarantie voor ouderen. Zoals uit de bestreden beslissing blijkt, wordt het IGO-bedrag beschouwd als een aanvullend bijstandsstelsel, waardoor het niet in aanmerking wordt genomen voor het beoordelen van de bestaansmiddelen.

Een gezinshereniger met een derdelander of met een Belg kan zijn stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen niet bewijzen met een inkomensgarantie voor ouderen.

Het begrip “aanvullend bijstandsstelsel” voorzien in artikel 40ter van de vreemdelingenwet is een generieke term die het verzekeren van een minimaal niveau van bestaanszekerheid omvat, met name de sociale minimumvoorzieningen en de maatschappelijke dienstverlening. Deze categorie beoogt de basisbescherming te verzekeren van personen die geen (voldoende) inkomenszekerheid hebben weten te verwerven door hun eigen participatie op de arbeidsmarkt en die, als gevolg daarvan, evenmin gerechtigd zijn op prestaties van de klassieke sociale verzekeringen. De toegang tot deze stelsels is in beginsel onderworpen aan de voorwaarde dat de aanvrager over onvoldoende bestaansmiddelen beschikt. Het kan niet ernstig betwist worden dat de inkomensgarantie voor ouderen, voorheen het gewaarborgd inkomen voor bejaarden genoemd, onder deze categorie van bijstand valt (S. Bouckaert,

Documentloze vreemdelingen, Grondrechtenbescherming doorheen de Belgische en internationale rechtspraak vanaf 1985, pagina 295 e.v.).

Het aanvullend bijstandsstelsel omvat het leefloon, de inkomensgarantie voor ouderen, de gewaarborgde gezinsbijslag, de tegemoetkomingen voor gehandicapten en de tegemoetkomingen voor hulp aan bejaarden (<http://socialsecurity.fgov.be/docs/nl/publicaties/overzicht/2012/beknopt-overzicht-2012-.pdf,pagina646>[http://www.belgium.be/nl/familie/internationaal/buitenlanders/sociale zekerheid/](http://www.belgium.be/nl/familie/internationaal/buitenlanders/sociale_zekerheid/)), (J. Van Langendonck, Handboek Socialezekerheidsrecht, p. 12 en 787), dat anders dan de klassieke sociale verzekeringen, niet werkt op basis van individuele bijdragebetalingen maar uitsluitend door overheidsbijdrage worden gefinancierd. Ook de tegemoetkomingen voor hulp aan bejaarden zijn door de overheid gefinancierd.

Artikel 22, § 1, m van voornoemd koninklijk besluit voorziet onder meer als categorie met dewelke geen rekening mag gehouden worden voor het berekenen van de bestaansmiddelen: *“de ten laste neming voorzien door de deelgebieden van de kosten voor de niet-medische hulp- en dienstverlening verleend door derden aan een persoon met een verminderd vermogen tot zelfzorg, alsook de door de niet-beroepsmatige zorgverlener ontvangen vergoeding van de zorgbehoevende in het kader van de verstrekte niet-medische hulp- en dienstverlening.”* Bijgevolg komt het de Raad niet kennelijk onredelijk over dat de verwerende partij geen rekening hield met deze tegemoetkomingen voor de begroting van de door artikel 40ter vereiste bestaansmiddelen.

De verwerende partij hield derhalve terecht geen rekening met de inkomensgarantie voor ouderen bij de beoordeling van de bestaansmiddelen. Er werden geen stukken voorgelegd waaruit andere bestaansmiddelen van de referentiepersoon zouden moeten blijken. Het verblijf van meer dan drie maanden diende derhalve te worden geweigerd, bij gebrek aan bewijs van stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen.

Uit wat voorafgaat, blijkt dat verzoekster niet kan voorhouden als zou zij aan de voorwaarden voor gezinshereniging voldoen.

Daar waar zij met haar theoretische uiteenzetting verwijst naar het feit dat de verwerende partij een behoeftanalyse diende uit te voeren, dient er te worden opgemerkt dat uit de bestreden beslissing blijkt dat de enige voorgelegde bewijzen van de bestaansmiddelen, de inkomensgarantie voor ouderen betreft die de referentiepersoon ontvangt. Die bedragen worden niet in rekening genomen bij het beoordelen van de bestaansmiddelen. Dit impliceert de afwezigheid van elk bestaansmiddel zoals gedefinieerd in artikel 40ter van de vreemdelingen. Aangezien de vereiste bestaansmiddelen in casu onbestaande zijn, diende noch kon de verwerende partij nagaan of die stabiel, toereikend en regelmatig zijn. Er was dan vervolgens ook geen verplichting in hoofde van verwerende partij tot een behoeftanalyse, dit is een concreet onderzoek van de individuele situatie van verzoekster.

De materiële motiveringsplicht werd niet geschonden, nu de verwerende partij bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens die correct werden beoordeeld en er op grond daarvan niet in onredelijkheid tot de beslissing werd gekomen.

De verwerende partij heeft zich bij het nemen van de bestreden beslissing gesteund op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken. Uit de bespreking van de middelen blijkt dat verzoekster er niet in slaagt aan te tonen met welke feiten of gegevens die aan verwerende partij gekend waren of gekend dienden te zijn op het ogenblik van de beslissing, zij geen rekening zou hebben gehouden. Zodoende werd voldaan aan de zorgvuldigheidsplicht.

Uit het bovenstaande blijkt dat verzoekster de opgeworpen schendingen niet aannemelijk maakt.

De eerste twee middelen zijn ongegrond.

2.3.1. Verzoekster voert een derde middel aan:

“schending van artikel 8 van het Europees Verdrag van 4 november 1950 ter vrijwaring van de Rechten van de Mens en de fundamentele vrijheden (E.V.R.M.). Doordat de bestreden beslissing verzoekende partij de facto verplicht naar Guinea terug te keren, ondanks het feit dat verzoekende partij in België een gezin vormt met DA. Terwijl artikel 8 van het EVRM het recht op privéleven, familie- en gezinsleven beschermt. Zodat de bestreden beslissing desbetreffende artikel schendt.

Toelichting:

Verzoekende partij heeft steeds duidelijk aangegeven dat zij een gezin vormt met de heer DA. Zo verzoekende partij gedwongen het land dient te verlaten wordt desbetreffend artikel geschonden. Deze permanente inbreuk op het gezinsleven van verzoekende partij zou de proportionaliteitstoets van artikel 8 EVRM niet doorstaan!"

2.4.1. Verzoekster voert een vierde middel aan:

"schending van het redelijkheids- en zorgvuldigheidsbeginsel. Doordat het redelijkheidsbeginsel veronderstelt dat de genomen beslissing dient voort te spruiten uit een zorgvuldig onderzoek en een beslissing moet zijn die door ieder ander redelijk denkend mens of orgaan zou kunnen worden genomen en die men als een redelijk verantwoorde beslissing zou kunnen zien en aanvaarden. Terwijl de Dienst Vreemdelingenzaken zich louter beperkt tot het stellen dat ze geen aanspraak kan maken op enig verblijfsrecht op basis van een andere rechtsgrond. Zodat de bestreden beslissing geenszins op redelijke wijze werd genomen.

Toelichting:

De Dienst Vreemdelingenzaken heeft haar aanvraag echter afgewezen op basis van enkele elementen die zij hoegenaamd niet motiveert. De beslissing om verzoekende partij te bevelen het grondgebied te verlaten ingevolge illegaal verblijf tart alle verbeelding wetende dat verzoekende partij inmiddels een leven opbouwde in België en zich inmiddels volledig integreerde en de Franse taal beheerst. Het afgeleverde bevel tot het verlaten van het grondgebied dient dan ook te worden vernietigd om de volgende redenen: Het redelijkheids- en voorzorgsbeginsel verplicht de overheid bij het nemen van beslissingen de nodige terughoudendheid aan de dag te leggen. Indien de Dienst Vreemdelingenzaken de aanvraag gezinshereniging enigszins zorgvuldig had onderzocht, dan zou nooit tot aflevering van een bevel tot het verlaten van het grondgebied in hoofde van verzoeker zijn besloten. De Dienst Vreemdelingenzaken beslist onvoldoende gefundeerd tot de aflevering van het bevel om het grondgebied te verlaten zonder rekening te houden met de hierboven aangehaalde argumenten, hetgeen niet redelijk is.

Dat er aldus sprake is van onbehoorlijk bestuur in hoofde van de Dienst Vreemdelingenzaken. De aangehaalde middelen zijn derhalve ernstig genoeg om een vernietiging van de bestreden beslissing te rechtvaardigen."

2.3/4.2. In het derde middel voert verzoekster een schending aan van artikel 8 van het EVRM. In het vierde middel voert verzoekster een schending aan van het redelijkheids- en zorgvuldigheidsbeginsel.

Gelet op de samenhang zullen het derde en vierde middel samen behandeld worden.

Artikel 8 van het EVRM bepaalt:

"1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privéleven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen."

Wanneer een risico van schending van het respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven wordt aangevoerd, kijkt de Raad in de eerste plaats na of er een privé- en/of familie- en gezinsleven bestaat in de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of hierop een inbreuk werd gepleegd door de bestreden beslissing. Bij de beoordeling of er al dan niet sprake is van een privé- en/of familie- en gezinsleven dient de Raad zich te plaatsen op het tijdstip waarop de bestreden beslissing is genomen (cf. EHRM 13 februari 2001, Ezzoudhi/Frankrijk, § 25; EHRM 31 oktober 2002, Yildiz/Oostenrijk, § 34; EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 21).

Artikel 8 van het EVRM definieert het begrip 'familie- en gezinsleven' noch het begrip 'privéleven'. Beide begrippen zijn autonome begrippen die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd.

Wat het bestaan van een familie- en gezinsleven betreft, moet vooreerst worden nagegaan of er sprake is van een familie of een gezin. Vervolgens moet blijken dat in de feiten de persoonlijke band tussen deze familie- of gezinsleden voldoende hecht is (cf. EHRM 12 juli 2001, K. en T./ Finland, § 150). Het begrip 'privéleven' wordt evenmin gedefinieerd in artikel 8 van het EVRM. Het EHRM benadrukt dat het begrip 'privéleven' een brede term is en dat het mogelijk noch noodzakelijk is om er een exhaustieve definitie van te geven (EHRM 16 december 1992, Niemietz/Duitsland, § 29).

De beoordeling of er sprake kan zijn van een familie- en gezinsleven of van een privéleven of van beiden, is een feitenkwestie.

De volgende vraag die de Raad dient te onderzoeken, is of er sprake is van een inmenging in het privé- en/of familie- en gezinsleven. Of daarvan daadwerkelijk sprake is moet nagezien worden of de vreemdeling voor de eerste keer om toelating heeft verzocht, dan wel of het gaat om de weigering van een voortgezet verblijf.

In casu gaat het om een eerste toelating. Het EHRM oordeelt in dit geval dat er geen inmenging is en geschiedt geen toetsing aan de hand van het tweede lid van artikel 8 van het EVRM. In dit geval moet er volgens het EHRM onderzocht worden of er een positieve verplichting is voor de staat om het recht op privé- en/of familie- en gezinsleven te handhaven en te ontwikkelen (EHRM 28 november 1996, Ahmut/Nederland, § 63; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 38).

Dit geschiedt aan de hand van de 'fair balance' toets. Als na deze toets uit de belangenafweging blijkt dat er een positieve verplichting voor de staat is, dan is er schending van artikel 8 van het EVRM (EHRM 17 oktober 1986, Rees/The United Kingdom, § 37).

Inzake immigratie heeft het EHRM er in beide voormelde gevallen en bij diverse gelegenheden aan herinnerd dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 23; EHRM 26 maart 1992, Beldjoudi/Frankrijk, § 74; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43). Artikel 8 van het EVRM kan evenmin zo worden geïnterpreteerd dat het voor een Staat de algemene verplichting inhoudt om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39). Met toepassing van een vaststaand beginsel van internationaal recht is het immers de taak van de Staat om de openbare orde te waarborgen en in het bijzonder in de uitoefening van zijn recht om de binnenkomst en het verblijf van niet-onderdanen te controleren (EHRM 12 oktober 2006, Mubilanzila Mayeka en Kaniki Mitunga/België, § 81; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43; EHRM 28 mei 1985, Abdulaziz, Cabales en Balkandali/Verenigd Koninkrijk, § 67). De Staat is dus gemachtigd om de voorwaarden hiertoe vast te leggen.

Rekening houdend met het feit enerzijds dat de vereiste van artikel 8 van het EVRM, net zoals die van de overige bepalingen van het EVRM, te maken heeft met waarborgen en niet met de loutere goede wil of met praktische regelingen (EHRM 5 februari 2002, Conka/België, § 83), en anderzijds dat dit artikel primeert op de bepalingen van de vreemdelingenwet (RvS 22 december 2010, nr. 210.029), is het de taak van de administratieve overheid om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te doen van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan hij kennis heeft of zou moeten hebben.

Verzoekster stelt dat artikel 8 van het EVRM wordt geschonden door de bestreden beslissing. De inbreuk op het gezinsleven van verzoekster, zou de proportionaliteitstoets van artikel 8 van het EVRM niet doorstaan.

Verzoekster toont met haar betoog niet aan dat er hinderpalen zijn om het gezinsleven elders voort te zetten. Verzoekster maakt niet aannemelijk dat er een positieve verplichting is voor de Belgische staat om het recht op privé- en/of familie- en gezinsleven te handhaven en te ontwikkelen.

Een schending van artikel 8 van het EVRM wordt niet aangetoond.

Uit wat voorafgaat blijkt dat verzoekster de door haar opgeworpen schendingen niet aannemelijk maakt.

Het derde en vierde middel zijn ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drie maart tweeduizend vijftien door:

dhr. M. MILOJKOWIC,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

M. MILOJKOWIC